కథా కౌముది

మెతుకు విలువ

కృపాకర్ పోతుల

"ఐషూ, ఒక విషయం అడుగుతాను. కొంచెం ఆలోచించి సమాధానం చెప్పమ్మా. అడగమంటావా?" అన్నాడు రాంబాబు కూతురు ఐశ్వర్య వేపు చూస్తూ.

"అలాగే" అన్నట్టు తలాడించింది ముభావంగా ఐశ్వర్య.

"సరే విను. ఒక ఐదారు సంవత్సరాల వయస్సున్న చిన్నబ్బాయి ఒకడున్నాడు అనుకో. వాడికి ఈ ప్రపంచంలో వాళ్ళమ్మ తప్ప వేరే దిక్కెవరూ లేరు. ఆవిడకి రెండు రోజులనుండీ ఒళ్ళుపేలిపోయే జ్వరం కాస్తోంది. ఆ సమయంలో వాళ్ళ చేతిలో ఒక రూపాయి డబ్బులుగాని, ఇంట్లో తినడానికిగాని ఏమీ లేవు.... మూలనున్న కుండలో మంచినీళ్ళు తప్ప. ఆ అబ్బాయీ వాళ్ళమ్మా రెండు రోజులుగా ఆ నీళ్ళతోనే కడుపునింపుకుంటున్నారనుకో. అలాంటి భయంకరమైన పరిస్థితిలో ఆకలితో నకనకలాడిపోతున్న ఆ అబ్బాయి మనస్థితీ, పరిస్థితీ ఎలా ఉంటుందో ఊహించగలవా?"

కంప్యూటర్ ముందు కూర్చొని ప్రోజెక్ట్ వర్క్ చేసుకుంటున్న ఐషూ......ఎమ్.ఏ మొదటి సంవత్సరం చదువుతున్న ఐశ్వర్యరాజ్యలక్ష్మి....తండ్రివేపు చూసింది ఏమీ అర్థంకానట్టు. అలా అయోమయంగా చూస్తున్న కూతురువైపు మృదువుగా చూస్తూ అదే ప్రశ్న మళ్ళీ అడిగాడు రాంబాబు.

అప్పటికి కొంచెం సర్దుకొని తండ్రి అడిగిన ప్రశ్నని అర్థం చేసుకున్న ఐశ్వర్య "ఎప్పుడైనా కనీసం టిఫిన్ ఒక పది నిమిషాలు ఆలస్యంగా తినున్నా తెలిసేదేమో నాన్నా . అమ్మ నాకు టిఫిన్ కూడా ఆలస్యంగా పెట్టలేదెప్పుడూ నాకెలా తెలుస్తుంది!? అందులోనూ ఐదారు సంవత్సరాల అబ్బాయి మనస్తితీ పరిస్తితీ అంటున్నావు. నో ఐ కాంట్ గెస్" అంది తేలికగా తీసిపారేసే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"నేను చెప్పనా ఎలా ఉంటుందో. వింటావా?" అని అడిగి కూతురు సమాధానం చెప్పే లోపులోనే, "నేను చెప్పేముందు ఈ స్కెచ్ ఒకసారి చూస్తావా" అన్నాడు రాంబాబు.

"ఆవిషయాలన్నీ ఇప్పుడు దానికెందుకు రామూ. ఏదో వర్క్ కూడా చేసుకుంటుంది కదా" అంది అతని భార్య సరోజ ఆందోళనగా కూర్చున్నదగ్గర్నుండి లేస్తూ.

"లేదు సరూ. నన్ను చెప్పనీ" అంటూ, తనచేతిలో పట్టుకున్న ఫోటోఫ్రేమ్ లాంటిదాన్ని కూతురికి చూపిస్తూ, "తెలుసుకదమ్మా ఇదేంటో?"అన్నాడు కూతురుతో.

లేమినేట్ చేసి టేబిల్ మీద పెట్టుకోవడానికి వీలుగా కింద చిన్న ప్లాస్టిక్ స్టాండ్ లాంటిది అమర్చిఉన్న ఒక "బ్లేక్ & వైట్" పెన్సిల్ స్కెచ్ అది. ఎప్పుడూ చూసేదే అయినా, తండ్రి చెప్పాడు కదా అని ఇంకొకసారి మళ్ళీ చూసింది దాని వైపు.

బక్కచిక్కిన శరీరం, దాన్ని కప్పడానికి విశ్వప్రయత్నం చేస్తూ, ఆ ప్రయత్నంలో దారుణంగా ఓడిపోతున్న చాలీచాలని చింకిచీరా, తైలసంస్కారం బొత్తిగాలేని చింపిరిజుత్తూ....నల్లగా, సన్నగా అస్థిపంజరంలా ఉన్న పల్లెటూరిమనిషి ఒకామె.... నేల మీద చతికిలబడికూర్చొని పుల్లల్లాంటి చేతుల్తో చేటొకటి పట్టుకొని, దానితో బియ్యం చెరుగుతుంటే, ఆ అస్థిపంజరం ఎదురుగా, మొలచుట్టూ చిన్న చింకిపాత తప్ప ఒంటిమీద మరే అచ్ఛాదనా లేని ఐదారుసంవత్సరాల కుర్రాడు.....తినడానికి సరైన తిండి లేకపోవడంవల్ల బయటకు పొడుకువచ్చిన ప్రక్కటెముకలూ, చెంపల మీద ఎముకలతో, కళ్ళల్లో ప్రాణాలు పెట్టుకొని, జాలిగా ఆమెవేపు చూస్తూ నిలబడి ఉన్న స్కెచ్ అది. ఆ మనిషి చెరుగుతున్నవి బియ్యమే సుమా అని తెలియజెప్పడానికా అన్నట్టు, నేపథ్యంలో తలుపులు తెరిచిఉన్న ఓకొట్టుగదీ దానినిండా నిండుగా నింపబడిన బస్తాలూ, వాటిలో ఒక బస్తాకున్న చిల్లిలోనుండి ధారగా కారుతున్న బియ్యంగింజలూ.... పెన్సిల్తో గీసిన బొమ్మఅది.

అదేంటొ తెలీకపోతే కదా ఐశ్వర్యకి. "ఎందుకు తెలీదు నాన్నా. నా చిన్నప్పట్నుండీ చూస్తున్నదే కదా. ఆ థీమ్ నువ్వే చెప్పి నీ ఫ్రెండ్ చౌదరీ అంకుల్తో గియ్యించానని చాలాసార్లు చెప్పావుకదా!" అంది తండ్రివేపు చూస్తూ.

"ఓకే. ఇప్పుడు విను రెండురోజులు తినడానికేమీ లేకపోతే ఎలా ఉంటుందో" అని చెప్పడానికుపక్రమిస్తున్న రాంబాబుకి అడ్డొస్తూ

"రామూ, మళ్ళీ చెప్తున్నా. అవసరమా ఇదంతా ఇప్పుడు" కలవరపాటుతో అంటున్న భార్య సరోజ అభ్యంతరాన్ని ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా చెప్పడం మొదలుబెట్టాడు రాంబాబు.

"రెండురోజుల పాటు తినడానికి రెండు మెతులుకులు కూడా లేకపోతే, ఆ రెండు రోజులూ నీళ్ళతో మాత్రమే కడుపు నింపుకోవలసిన పరిస్థితే దాపురిస్తే ఎలా ఉంటుందో తెలుసా తల్లీ!? ఆకలికి కడుపులో పేగులు..... నేషనల్ జియోగ్రాఫిక్ ఛానల్లో చూపిస్తుంటారే, పాములు, ఒకదాన్నొకటి చుట్టుకొని, రెస్ట్ లెస్ గా మెలికలు తిరిగిపోతూఉంటాయి చూడూ...అలా లుంగలు చుట్టుకుపోతుంటాయి. కళ్ళు బైర్లుకమ్మి చూపు మందగించి, ఏదీ స్పష్టంగా కనబడదు. అస్పష్టంగా అలికేసినట్టు కనిపిస్తాయన్నీ. ఒంట్లో సత్తువ పూర్తిగా హరించుకుపోవడం మాత్రమే కాకుండా, కాళ్ళలో చేతుల్లో సన్నటి ఒణుకు కూడా మొదలవుతుందేమో. నిల్చోవడం మాటటుంచి, కనీసం కూర్చోవడానికి కూడా ఓపికుండదు. కళ్ళు తెరిచి ఉంచడానికి కూడా బృహత్ప్రయత్నం చెయ్యాల్సివస్తుందంటే

నమ్ముతావా. తెరవలేకపోతున్నాం కదా అని కళ్ళు మూసుకుంటే నిద్రాదేవి కరుణించి దయతో కమ్ముకుంటుందకుంటున్నావేమో. నో ఛాన్స్. కనీసం మనకి ఆమడదూరంలోకి కూడా రాదు. ఆకలి దాన్ని రానీయదు. దూరంగా తరిమేస్తుంది. ఎవరైనా జాలిపడి రెండు ముద్దల అన్నమో, కాస్త గంజినీళ్ళో ధర్మం చేసేటట్టు చెయ్యి భగవంతుడా అని ఉన్నాడో లేదో కూడా ఖచ్చితంగా తెలీని ఆ భగవంతుడిని బ్రతిమాలుకోవడం తప్ప వేరే ఇంకేమీ చెయ్యలేని నిస్సహాయస్థితి....." కడుపులో చెలరేగే ఆకలిమంటల్లో కాలిపోతున్న చిన్నకుర్రాడి మానసిక శారీరక స్థితిగతులెంత భయానకంగా ఉంటాయో ఉద్వేగంగా వర్ణించి, ఊపిరి తీసుకోవడానికి ఆగిన తండ్రివేపు భయంభయంగా చూసింది ఐశ్వర్య, నుదుటిమీద పట్టిన చెమటబిందువుల్ని ఒణుకుతున్న చేతుల్తో ఒత్తుకుంటూ.

మితభాషీ, తనూ, తన ఆఫీసూ, పుస్తకాలూ తప్ప, ఎవరితోనూ, చివరికి భార్యతోనూ, కూతురుతోనూ కూడా అవసరానికిమించి ఒక్కమాట కూడా ఎక్కువ మాట్లాడే అలవాటులేని రాంబాబు ఈరోజు ఎందుకిలా ఆందోళనా ఉద్రేకం కలగలిపి మాట్లాడుతున్నాడో అర్ధంకావట్లేదు తల్లీకూతుళ్ళిద్దరికీ. అవడానికి సీరియస్ టైపే గాని, కూతురన్నా భార్యన్నా అమితమైన ప్రేమ రాంబాబుకి. కూతురు ఒకటి రెండుసార్లు తుమ్మితేనే గాభరా పడిపోయి, డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళేవరకూ స్థిమితంగా కూర్చోలేని మనస్తత్వం అతనిది. ప్రేమ చేతల్లోనేగాని, మాటల్లో చూపించడం కొంచెంకూడా తెలీని తండ్రికంటే, తల్లి దగ్గరే చేరిక ఎక్కువ ఐషూకి.

"చెప్పకు నాన్నా భయమేస్తోంది నాకు. అయినా నీకెలా తెలుసు అంత భయంకరంగా ఉంటుందని" అంది ఒణుకుతున్న గొంతుతో.

"నీకు వింటేనే అంత భయం వేస్తుందికదా, అనుభవించిన నాకెలా ఉంటుందంటావ్. అవునమ్మా. ఇప్పుడు నీకు చెప్పినదంతా నిజంగా నేను అనుభవించినదే. ఎప్పుడో ఎక్కడో చెప్పనా?" అంటూ తన చేతిలో స్కెచ్ వేపు వేలితో చూపిస్తూ

"పోలికలంతగా కనిపించడం లేదుగాని ఐషూ, ఇందులో ఉన్నది నేనూ, మా అమ్మే" అన్నాడు రాంబాబు లోగొంతుతో.

"ఏంటి నాన్నా. ఏం చెప్తున్నావ్? వాళ్ళిద్దరూ నువ్వూ నానమ్మా అంటావేంటి. నాకేమీ అర్దం కావట్లేదు" అంది ఆశ్చర్యంగా తండ్రి వేపూ, తల్లి వేపూ మార్చి మార్చి చూస్తూ.

"అవునమ్మా. అందులో ఉన్నది నేనూ నానమ్మే. ఆ సంఘటన నా చిన్నప్పుడు, ఐదారేళ్ళ వయస్సులో జరిగింది. నా చిన్నప్పుడే తాతయ్య చనిపోయాడని తెలుసుకదా నీకు. ఆ తర్వాత నానమ్మా నేనూ..... ఏంతిన్నామో ఎలా బ్రతికామో ఏ కొద్దిమందికో తప్ప ఎవరికీ తెలీదు. ఆ విషయాలెవరితోనూ ఎప్పుడూ మాట్లాడాలనిపించదమ్మా నాకు. ఇష్టం లేకపోవడం ఒక కారణం అయితే, అంతకంటే ముఖ్యమైన కారణం ...భయం, భయంకరమైన గతాన్నీ, ఆ గతంతో ముడిపడి ఉన్న దుర్భరమైన ఆకలినీ తలంచుకొని తట్టుకోడానికి కావలసిన మనోధైర్యం ఈ రోజుక్కూడా నాకు లేకపోవడం."

“తాతయ్య చనిపోయాక ఇల్లు గడవాలికదా. దానికోసం నానమ్మ ఊర్లో ఇద్దరు ముగ్గురు షావుకార్ల పశువులశాలలు శుభ్రం చేసే పనిలో చేరింది. జీతం డబ్బుల్తో పాటూ వాళ్ళిచ్చే మిగిలిపోయిన అన్నం, కూరా లాంటి వాటితో నాకు కనీసం కడుపు నింపగలిగేది. అయితే ఒకసారి నానమ్మకి జ్వరం వచ్చింది. రెండు రోజులు ఉధృతమైన జ్వరం. ఇంట్లో నూకలు కూడా నిండుకోవడంతో గంజికూడా గతిలేకుండా పోయింది. పనిలోకి వెళ్ళలేక పోయిందేమో, వీళ్ళూ వాళ్ళూ ఇచ్చే అన్నం మెతుకులు కూడా దొరకలేదా రెండురోజులూ. కడుపు నింపుకోవడానికి కుండలో నీళ్ళే గతయ్యాయి. మూడోరోజు జ్వరం కొంచెం నిమ్మళించడంతో తింటానికేమైనా అడుక్కొస్తానని తను పనిచేసే ఒక షావుకారింటికి వెళ్ళింది లేని ఓపిక తెచ్చుకొని. వెళ్ళిన నానమ్మ రెండుగంటలు గడిచినా తిరిగొచ్చే జాడ కనబడక పోవడంతో తనని వెతుక్కుంటూ బయల్దేరాను నేను బైర్లు కమ్మే కళ్ళు బలవంతాన తెరుచుకుంటూ. తూలుతూ, తడబడుతూ షావుకారింటి దగ్గరకి చేరుకున్న నాకు అక్కడ కనిపించిన దృశ్యం అది.

--00--

తరవాత నానమ్మ చెప్పింది. రెండురోజులుగా తిండి లేకుండా ఖాళీ కడుపుల్తో ఉన్నామనీ తినడానికేమైనా పెట్టమనీ అడిగితే, రెండ్రోజులుగా పనెగ్గొట్టినందుకు తిట్టిన తిట్టు తిట్టకుండా తిట్టి “ఎలాగూ వచ్చావు కదే ఆవులశాల కొంచెం తుడిసెయ్ ముందు. నూకలు తరవాత ఇస్తానని” చెప్పి ఆవులశాల శుభ్రం చెయ్యించిదట షావుకారమ్మ. అది శుభ్రం చేసేక “ఇదిగో ఈ బియ్యంకొట్టు కూడా కొంచెం సుబ్రం చేసియ్యే తల్లీ. మాయదారి ఎలకలు. తెగ కొట్టేస్తన్నాయి బస్తాల్ని. చూడెంత బియ్యం నేలపాలైపోయాయో. కనీసం నాలుగైదు శేర్లన్నా ఉండవూ. నువ్వే తీసుకెల్దుగానయ్యన్నీ. పదిరోజులొండుకోవొచ్చు నువ్వూ నీ కొడుకూనూ.” అని చెప్పి బియ్యంకొట్టు కూడా శుభ్రం చెయ్యించిందట. రెండురోజులుగా తిండిలేని నానమ్మ లేని ఓపిక తెచ్చుకొని, బియ్యంకొట్టు శుభ్రంచేసి, ఊడ్చి పోగేసిన బియ్యాన్ని....దుమ్మూ ధూళీతో కలగలిసిపోయిన బియ్యాన్ని......చేటలో వేసుకొని శుభ్రం చేస్తుందమ్మా నేనక్కడికి వెళ్ళేటప్పటికి. అంత ఆకలితో, ఒళ్ళు తెలియని స్థితిలో ఉన్న ఆ సమయంలో కూడా నానమ్మ అక్కడ చతికలబడి చెమటలు కక్కుతూ అలా బియ్యం చెరుగుతున్న దృశ్యం నామనస్సులో బలంగా.... ఎవ్వరూ చెరపలేనంత బలంగా...... ముద్రించుకు పోయిందమ్మా” అన్నాడు నీరునిండిన కళ్ళతో కూతురి వేపు చూస్తూ.

--00--

“ఆ తరవాత” అంది ఐషూ గొంతు పెకలించుకొని.

“ఏముందమ్మ చెప్పడానికి. తినీ తినకా అర్ధాకలితో బ్రతికేం రెండేళ్ళపాటు. ఆ తరవాత దేవుడే పంపినట్టు “న్యూటన్“ గారని ఒక టీచర్, మాస్కూలుకి బదిలీమీద వచ్చారమ్మా. పాఠాలు బాగా చెప్పడమే కాకుండా పిల్లలందరినీ ఏ తారతమ్యం లేకుండా సమానంగా, ప్రేమగా చూసేవారు. మన పరిస్థితి ఎవరిద్వారానో తెలుసుకున్న సార్ నానమ్మతో దెబ్బలాడి, బలవంతాన ఒప్పించి మరీ, ప్రక్కటౌన్లో ఉన్న గవర్నమెంట్ హాస్టల్లో చేర్పించారు నన్ను. తరవాత డిగ్రీ వరకూ అలా హాస్టళ్ళలో ఉండే చదువుకున్నానమ్మా” అన్నాడు రాంబాబు కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

“గవర్నమెంట్ హాస్టళ్ళలోనా. నిజంగానా. దారుణంగా ఉంటాయట కదా అక్కడ పరిస్థితులు. ఎలా ఉండగలిగేవు నాన్నా అక్కడ?” అనడిగింది ఐశ్వర్య జాలిగా.

"దారుణంగా ఉంటాయా అంటే....మధ్యాహ్నం తింటే రాత్రికి తినడానికి ఉంటుందో లేదో తెలీని నాలాంటివాళ్ళకి మూడు పూటలా ఖచ్చితంగా తిండి దొరుకుతుందనే భరోసానే ఒకపెద్ద లక్జరీ కాదంటావా. అలాంటి లక్జరీనే దొరికిందక్కడ నాకు. కాకపోతే తినే అన్నంలో పురుగులూ, కూరల్లో, సాంబార్లో బొద్దింకలూ, అప్పుడప్పుడూ బల్లులూ.....అలాంటివసలు సమస్యల్లానే కనిపించేవికాదు. నిర్వికారంగా వాటిని తీసి పక్కన పడేసి, మిగిలిన అన్నం తినేసేవాళ్ళం" అన్నాడు విషాదంగా నవ్వుతూ.

"మరి నానమ్మ...!?" ప్రశ్న పూర్తి చెయ్యకుండానే చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు రాంబాబు.

"అదృష్టవశాత్తూ డిగ్రీ అవగానే ఉద్యోగం రావడంతో కష్టాలు తీరిపోయాయని చాలా ఆనందించానమ్మా. నానమ్మని ఇక నా దగ్గరకి తెచ్చేసుకుందామని అనుకుంటున్నంతలోనే తను....." రాంబాబు గొంతు పూడుకు పోయింది దుఖంతో మళ్ళీ.

అర్ధమైన ఐషూ అడిగింది లోగొంతుకతో "ఎలా?" అని.

"టీ.బీ.తో.. నాలుగు మెతుకులకోసం జీవితమంతా పోరాడుతూనే ఉంది కదమ్మా మా అమ్మ. గెలవడానికి అవకాశమేలేని అనంతమైన పోరాటం అది. అందుకే అర్ధాకలితోనే బ్రతికింది తను జీవితమంతా. దానితో లివర్ ఎఫెక్ట్ అయ్యిందట. సమయానికి సరైన వైద్యం అందకపోవడంతో అదికాస్తా టీ.బీ.లోకి దించేసింది. నానమ్మ ఆవిషయం నాకు తెలియనివ్వలేదు. ఒకవేళ తెలిసినా నేను చెయ్యగలిగినది కూడా ఏమీలేదు ఆరోజుల్లో. మహా అయితే చదువుమానేసి, నానమ్మని తీసుకొని గవర్నమెంట్ ఆస్పత్రి చుట్టూ తిరిగేవాడిని. అంతే. దానితో జబ్బు బాగా ముదిరిపోయింది. నాకు ఉద్యోగం వచ్చి, నానమ్మకి మందులిప్పించగలిగే స్థోమత వచ్చేనాటికి.....ఇట్ వాజ్ టూ లేట్ ఐషమ్మా. డాక్టర్స్ సెడ్ దేర్ వాజ్ నో హోప్. తరవాత మూడునెలలకే చనిపోయింది. అర్ధమైందా మీ నానమ్మ ఎలా చనిపోయిందో. తినడానికి సరైనతిండి లేక చనిపోయింది తల్లీ" చెప్పాడు రాంబాబు ధారాపాతంగా కారుతున్న కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ

--00--

ఆరోజు రాత్రి పదకొండు గంటలప్పుడు, ఐషు నిద్రపోయిన తరవాత, "ఈ సంగతులు ఎట్టి పరిస్తితులలోనూ ఐషూకి తెలియనివ్వకూడదనే వాడివి కదా రామూ. అంత హఠాత్తుగా ఎందుకు చెప్పావు దానికి. అదీ అంత కఠోరంగా. ఎంత అల్లాడిపోతోందో తెలుసా. ప్లేటులో అన్నాన్ని చూసి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు పెట్టుకుంది ఈ అన్నం దొరక్కపోవడంవల్లే కదమ్మా నానమ్మ చనిపోయింది అంటూ" అన్న భార్య వేపు, చదువుతున్న పుస్తకం లోనుంచి తలెత్తి చూసాడు రాంబాబు.

ఆమె వేపు ఒక క్షణం నిదానంగా చూసి "సరూ, నీకు తెలుసు కదా అన్నం మెతుకు ఒక్కటి వృధా అయినా, నాలుగుమెతుకుల కోసం మాఅమ్మ పడిన యాతన గుర్తొచ్చి నాకు భరించలేని బాధ కలుగుతుందని. ఈ మధ్యకాలంలో మన పెళ్ళిళ్ళలో వెర్రితలలు వేస్తున్న భోజన'విష'సంస్కృతి.....పదిరకాల స్వీట్లూ, పదిరకాల కూరలూ, రకరకాల బిర్యానీలూ గొప్పకోసం విస్తట్లో గుమ్మరించడం, వచ్చిన అతిథిదేవుళ్ళు స్టైల్ గా ఒకటో రెండో ఐటెమ్స్ మాత్రం రుచిచూసి లేచిపోవడం, వాళ్ళలా వదిలేసిన వాటిని అపరాధభావం కొంచెమైనా లేకుండా పెంటకుప్పలమీద పారబోసెయ్యడం, అలా పారేసిన ఎంగిలిమెతుకుల కోసం తినడానికి పిడికెడు

మెతుకులులేని అభాగ్యులనేకమంది ఆ పెంటకుప్పలమీదే పందులతోనూ, కుక్కలతోనూ పోటీపడడం.....ఇవన్నీ చూసి తట్టుకోలేకే కదా నేను పెళ్ళిళ్ళకి వెళ్ళడం పూర్తిగా మానేసింది. తినడానికిలేక “అన్నమో రామచంద్రా” అని అల్లాడే లక్షలాదిమంది నిరుపేదలున్న మనదేశంలో అన్నాన్ని అలా వృధాచేసే హక్కు ఎవడికైనా, వాడెంత శక్తిమంతుడైనా, గొప్పవాడైనా ఉందంటావా సరూ. అలాంటి వెధవల్ని నడిబజారులో ఉరితీసెయ్యొద్దూ”. అన్నాడు ఆవేశంగా.

”నేను అడిగిందేంటి, నువ్వు చెప్తున్నదేంటి రామూ? ఐషూని ఎందుకలా ఏడిపించావని అడిగితే, దానికి సమాధానం చెప్పకుండా ఎవడ్నో ఎందుకో నడిబజారులో ఉరితీసెయ్యాలంటావేంటి. ఏమైనా అర్థం ఉందా నువ్వు మాట్లాడుతున్నదానికి?” అంది సరోజ కూడా ఆవేశంగా.

“ఐయామ్ కమింగ్ టు దట్. ఈ మధ్య చాలా రోజులుగా గమనిస్తున్నాను. ఐషమ్మ అన్నాన్ని చాలా వృధాచేస్తుంది. రెండుమూడుసార్లు, నీ ఎదురుగానే చెప్పాను గుర్తుందా “అన్నం దేవునితో సమానమమ్మా. అలా వేస్ట్ చెయ్యకూడదు. కావలసినంత మాత్రమే వడ్డించుకొని తిను. మిగిలితే ఎవరైనా పేదవారికి పెట్టొచ్చు. ఎంగిలి చేసి వదిలేస్తే బయట పారెయ్యడానికి తప్ప ఎందుకూ పనికిరాదు” అని. కాని తనా అలవాటు మానుకోవడంగాని మానుకునే ప్రయత్నం కాని చెయ్యలేదు. ఎవడో బయటివాడు చేస్తేనే తట్టుకోలేని నాకు, నా కూతురే అలా చేస్తుంటే ఎలా ఉంటుందో చెప్పు. అందుకే మొన్నొకరోజు....నువ్వు ఇంట్లో లేవు, ఆఫీస్ డిన్నర్ ఉందని వెళ్ళావు.....మళ్ళీ అలాగే వేస్ట్ చేస్తుంటే, కోపంవచ్చి కొంచెం గట్టిగానే మందలించాను ”

“ఏంటి ఐషమ్మమీద అరిచావా నువ్వు? ఏమందది?” అడిగింది సరోజ ఆశ్చర్యంగా.

“ఏమందా? నీకు చాదస్తం మరీ ఎక్కువైపోతుంది నాన్నా. కొంచెం అన్నం పారేసినందుకే నేనేదో భయంకరమైన పాపం చేసినట్టు అంతలా కేకలేస్తున్నావేంటి. వేరే పనిలేదా నీకు.’ అని తిరిగి నామీద అరవడమే కాకుండా, మాట్లాడడంకూడా మానేసింది. అందుకే....తనకి అర్థంకావాలనే.....ఎప్పుడూ తెలియనివ్వకూడదనుకున్న నా గతాన్ని అంత కఠినంగా చెప్పాల్సొచ్చింది.” అన్నాడు బాధగా.

”అర్థం కావాలనా?ఏం అర్థంకావాలని?” అంటూ అయోమయంగా చూస్తున్న భార్య కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ,

”అవును. అర్థంకావాలనే....... నాకూతురుకి మెతుకు విలువ అర్థంకావాలని” అని మృదువుగా చెప్పి చదువుతున్న పుస్తకంలోకి తలదూర్చేసాడు రాంబాబు.

***

Click here to share your comments on this story